

ЗОРНИЦА.

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ.

ГОД. 4.

ЦАРИГРАДЪ, МАИ 1868.

БРОЙ 5.

РЕЛИГИЯ-ТА И ОТЕЧЕСТВОЛЮБИЕ-ТО.

Листъ-тъ ни носи на заглавие-то си думи-тъ *Евангелско Периодическо Списание*, отъ което ся разумѣва че, ако и заради разновидность-тъ въ съдържа-ния-та на тойзи листъ вмѣстивама поучителны статии врьхъ всякаквы полезны прѣдметы, пакъ желяемъ повече да ся зашмаваны съ таквыи прѣдметы които ся касаѣтъ до евангелско-то учение. Не употребявама рѣчь-тъ евангелско учение въ нѣкой особенъ или ограниченъ смьслъ, както съ неѣ да прѣдставяма особны-тъ догмы на нѣкой особнѣ църквѣ, но чисто онова учение, което, по наше-то разсужденіе, намѣрвама съгласно съ онѣзи система на правоучение-то които ся

Хенри неможе да-то и които грѣ-минута. Тогда съ единъ наскъкъ тоу, каза, "Да но да бѣше влюбялъ! ахъ да кожахъ да го убѣж!" "Мълчи, Хенри," каза майка му. "Какъ смѣешь да говоришь такыи лошава думи?" Тя го накара да сѣдне, и напѣла една чашка водѣ, и даде му да пи. Когато той бѣ свършилъ тя нѣжно му каза "Хенри, азъ шѣ отидѣ въ стѣнѣ-тъ си да ся колаж за тебе, Не дѣй остави Сатана да ти надѣе. Богъ шѣ ти даде снаж да побѣдишь, ако търсишь отъ Него." Тя отиде и останаж дълго врьме въ сърдечнѣ молитвѣ за любезно-то си чедо. Когато тя ся върнѣ, той сѣдеше на столѣ-тъ, и държеше главѣ-тъ си въ рѣцѣ-тъ си, и вдигнѣ жь кога-то майка му вѣдѣж. Слызи още стояж на козпачы-тъ му; во стремленіе-то му на гнѣвъ бѣше прѣмпи-нало вече. Г-жа Г. сѣдѣж на обыкновенно-то си мѣсто, и Хенри коленичи прѣдъ неѣж, и подпираше главѣ-тъ си на грамо-то и, така шото тя неможеше да види лице-то му.

"Не ми гледай ямао," каза той, съ единъ

прави обязанность-тъ на челоуѣцы-тъ да го пріемѣтъ. По това правило желяемъ да ся водимъ въ издирваніе-то на всякой прѣдметъ.

Два-та главни въпроси които интересуватъ не само Българскый-тъ народъ, но и всякой народъ, сѣ първо, религиозно-то и нравственно-то състояние на общій-тъ народъ, и второ, гражданско-то му състояние. Божій-тъ законъ е наложилъ на челоуѣка два вида длѣжности. Първо, длѣжности-тъ ни къмъ Бога като нашъ Създателъ, Съхранителъ и Искупитель, и второ, длѣжности-тъ ни къмъ челоуѣцы-тъ. Съразмѣрно съ вѣрно-то исполняваніе на тѣзи разнообразны длѣжности така ще бѣде нравственно-то състояние и гражданско-то състояние на всякой народъ. Несумѣнно подтвърдяваго направихъ, оуде-то на всякой на-но му бѣше да искаже тоу-аніе-то на Бо-Хенри, като ся отгнѣли малко-то правіе-то по добръ. Ты строи корабче-то ми. го строи? "Хенри," каза Иванъ малко по-корно, "можешъ ли да ся помыслишь че сѣмъ искалъ да го строи? Азъ го строихъ, и много ми е срамъ; защото това ставъ отъ мое-то невниманіе. Азъ слѣзохъ тука отъ-рана рано, съ наше-то голѣмо куче Лара, да го накарамъ да плува, и видѣхъ корабче-то че лежи тука на скелѣ-тъ, и го вдигнѣхъ за да го не строи куче-то, защото то много скачаше наоколо и азъ незнаяхъ каква пакость можеше да строи то. Кога-то похва-нѣхъ корабче-то мислѣхъ само да видѣж какъ шѣ плува, и турѣхъ го въ водѣ-тъ тамъ на краи. На сжичѣ-тъ минутѣ Лара ся спустиж въ водѣ-тъ за да улови еднаж воденъ-плѣхъ, и азъ оставихъ корабче-то, и ся при-

пяхъ да му помогнъ да го улови. Пяхъ-тъ тичаше къмъ мене и Ара го гонеше; азъ паднахъ вързъ корабче-то ти, и строшихъ мачтъ-тъ. Истинна много ми е жално; и готовъ съмъ да ви направя новы мачты, ако быхте ми позволили. Ядъ ли ти е на мене, Хенри?"

Не сега, друже мой; но тая сутрина толко бяхъ расърденъ, щото ако да бяхъ ти намбрилъ тука мыслимъ че щехъ да ти убиймъ." "О Хенри!" "Така бѣше, Иване," каза Хенри, като си наведе вързъ корабче-то, и събираше строшени-тъ части, "Днесъ разумъхъ какво едно сърдце имамъ, и много ся улашихъ. Не мыслимъ че самий-тъ дяволъ е ималъ по лоши чувства отъ колко-то азъ чувствувахъ." Какъ побѣди тѣзи лоши чувства," каза Иванъ. "Майка ми ся моли за мене, и послѣ и азъ самъ ся молихъ." "За какво ся молихте? Молихме ся да бы Богъ, заради Исуса нашій-тъ Спаситель който умрѣ за насъ, ми простилъ дѣто съмъ толко лошъ, и да бы ми помогналъ да удържжъ ярость-тъ си." "Мыслишь ли че той отговори на молитви-тъ ви?" "Да, увѣренъ съмъ за това."

Иванъ глѣдаше замислено, а слѣдъ малко каза, "Хенри, защо ся грижишь да удържишь гнѣвъ-тъ си?" Могъ да разбирамъ че то ще бжде едно добро нѣщо за прѣтели-тъ ти, защото-то знамъ колко азъ ся боимъ отъ тебе когато си сѣрдитъ; но незнаимъ защо ти да ся грижишь за себе си." Хенри глѣдаше зачуденъ, "Има много причини," каза той. "Първо, това е тежко на майкѣ ми. Още ако да не ся трудимъ да удържамъ гнѣвъ-тъ си, то щѣхъ да станя на лошъ и по лошъ, и нѣкой денъ може да ся случи да убиймъ нѣкого. Но най голѣмата причина е тя че това е неугодно на Спаситель-тъ ми. По напредъ азъ не ся грыжехъ за това: "но сега ся грыжимъ.

Исусъ толко ни обича щото-то той живѣ единъ оканненъ живиотъ, и умрѣ съ мачна смъртъ за да придобие прощеніе и блаженство за грѣшны-тъ. Азъ му съмъ ся молилъ той да бжде мой Спаситель, и да ми направи да го обичамъ и да му слугувамъ като съмъ на тойзи свѣтъ, и да мя земе на небе-то кога умрѣ. Той ся грыжи заради мене; и азъ искамъ да му покажжъ любовь-тъ си, като отхвърлимъ тѣзи грѣшни страсти и чувства, които мрази той. Той ся е обѣщалъ да ми помага, защото-то самъ неможъ да направимъ нищо. Часто заборавамъ неговъ-тъ глѣмъ мене любовь, и колко му съмъ длъженъ, и слушаемъ онова което сатана и мое-то зло сърдце говорятъ, и тогава пакъ падамъ въ грѣхъ, както ся случи тѣзи сутринъ. Ты неможешъ да мыслишь колко това мя направи послѣ да мразжъ себе си. Но той мя прощава и пакъ мя довожда при себе си, както блудный сынъ, и азъ ся надѣвамъ че единъ денъ ще бжде

съ него въ онова прѣсвѣтло мѣсто гдѣто нѣма вече грѣхъ."

Хенри събра части-тъ отъ корабче-то, и като каза на другарь-тъ си "съ Богомъ" отиде си, и Иванъ го чу че пѣше;

Има изворъ, кръвъ тече
Отъ Христова-то сърдце.
Всякой грѣшникъ тамъ омытъ
Отъ грѣхъ-тъ си бива чистъ.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ПѢСНЬ ЗА НЕДѢЛНИЙ ДЕНЬ.

1

Пакъ безопасно прѣмнижхмы ний
Всѣ-тъ и въ тѣзи седмичъ бѣды;
Пакъ сме събрани въ молитвенъ съборъ
На поклоненіе въ Божій-тъ дворъ.
Колко е весель недѣлний-тъ день,
День отъ Създателя благословенъ,
День най угодеи отъ всякы-тъ дни,
Образъ на вѣчны-тъ ни веселбы.

2

И като търсимъ прощеніе сега,
Въ славно-то име на Спаса Христа,
Боже, лице-то си намъ покажи,
Всѣ-тъ ни грѣхове ты изгладѣ;
Дай ни почивкжъ отъ грыжъ и трудъ,
Дай ни почивкжъ отъ грѣхъ и отъ студъ;
Вѣрно ний нека тозь день отдѣлимъ,
Нашему Богу да го освятимъ.

3

Тукъ ся явяваме въ Божій-тъ Храмъ,
Отче, твое-то присѣтствіе намъ
Съ милость бескрайна ты ний лавъ,
И да ти хвалимъ ты намъ помодѣ;
Нека говори съ насъ драгий Исусъ,
Съ сладкый-тъ отъ любовь-тъ му намъ вкусъ
Дай ты намъ вкусъ отъ небесный-тъ пиръ,
Дай ни почивкжъ, прощеніе и миръ.

4

Врѣдъ да ся чуе днесъ радостный гласъ,
Благо-то слово на нашій-тъ Спасъ;
Всякждъ грѣшны-тъ да убѣди,
Всякждъ вѣрны-тъ да утѣши.
Тѣй да е всяка недѣля день-тъ,
Доръ да изменимъ пустынный-тъ нѣтъ,
Послѣ да стигнемъ въ небесный-тъ рай,
Въ вѣчнжъ почивкжъ, въ недѣлжъ безъ край.

ОТГОВОРЫ НА ПЫТАНІЯ-ТА ВЪ БРОИ 3-ИИ.

52. Быт. 3; 12.
53. " 3; 21.
54. " 21; 16 — 19,
55. " 13; 12, 13, 19; 14.

Притежатель на вѣстника и на печатницъ-тъ
А. Минасіанъ, у Джамля-ханъ.

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРЮДИЧЕСКО СПИСАНІЕ.

ГОД. 4.

ЦАРИГРАДЪ, МѢСІИ 1868.

БРОЙ 5.

РЕЛИГИЯ-ТА И ОТЕЧЕСТВОЛЮБИЕ-ТО.

Листъ-тъ ни носи на заглавіе-то си думы-тъ *Евангелско Периодическо Списание*, отъ което ся разумѣва че, ако и заради разновидность-тъ въ съдържанія-та на тойзи листъ вмѣстивама поучителны статіи врѣхъ всякаквы полезны прѣдметы, пакъ желаемъ повече да ся занимавама съ таквызи прѣдметы които ся касають до евангелско-то ученіе. Не употребявама рѣчь-тъ евангелско ученіе въ нѣкой особенъ или ограниченъ смыслъ, както съ неѣ да прѣдставяма особинтѣ догмы на нѣкоѣкъ особикъ църквы, но чисто онова ученіе, което, по наше-то разсежденіе, напѣрвама съгласно съ онызи системѣ на правоученіе-то които ся дума-тъ *парифразы* и които трѣпейскы-тъ изыцы за да покаже ленный-тъ гюмрукъ що ся зема ны-тъ видове *тѣло* той живи *дѣло*, и умрѣ съ мученіемъ придобие прощеніе и блаженіе за грѣшны-тъ. Азъ му съмь ся мога да направя да го обичамъ и да му слугувамъ като съмь на тойзи свѣтъ, и да мя земе на себе-то кога умрѣ. Той ся грыжи заради мене; и азъ искамъ да му покажѣ любовь-тъ св, като отхвържѣ тѣзи грѣшны страсти и чувства, които мрази той. Той ся е общацѣ да ми помага, зашто-то самъ неможѣ да направя нищо. Часто заборавамъ неговж-тъ кѣмъ мене любовь, и болко му съмь дълженъ, и слушама онова което сатана и мое-то зло сѣрдце говорятъ, и тогава пакъ надамъ въ грѣхъ, както ся случи тѣзи сутринж. Ты неможеш да мыслишь колко това мя направи послѣ да мразж себе си. Но той мя прощава и пакъ мя довожда при себе си, както блудный сынъ, и азъ ся надѣвамъ че единъ день ще бѣдѣ

прави обязанность-тъ на челоуѣцы-тъ да го приемать. По това правило желаемъ да ся водимъ въ издирваніе-то на всякой прѣдметъ.

Два-та главни въпроси които интересувать не само Българскый-тъ народъ, но и всякой народъ, съ шрво, религиозно-то и правственно-то състояніе на общій-тъ народъ, и второ, гражданско-то му състояніе. Божій-тъ законъ е наложилъ на челоуѣка два вида длѣжности. Шрво, длѣжности-тъ ни кѣмъ Бога като нашъ Създателъ, Съхранитель и Искупитель, и второ, длѣжности-тъ ни кѣмъ челоуѣцы-тъ. Съразмѣрно съ вѣрно-то исполняваніе на тѣзи разнообразны длѣжности така ще бѣде правственно-то състояніе и гражданско-то състояніе на всякой народъ. Несумнѣнно подтверждаема че благоденствіе-то на всякой народъ зависи отъ исполняваніе-то на Божій-тъ законъ, също както здравіе-то на тѣло-то зависи отъ исполняваніе-то на онызи тѣлесны и вещественны законы подъ които смы подчинени. Който злоупотрѣбыва тѣло-то което му е Богъ далъ ще тегли въ немощъ и въ болестъ но наказаніе-то, или *дѣссреме-то*, което непрѣмѣнно слѣдува всяко прѣстѣпваніе на вещественны-тъ законы. Който яде отровж, ще усѣти болкж-тъ, и който ся прѣдава на піянство ще тегли наказаніе-то. Това всякой го знае. Малко-то дѣтенце скоро ся научава да не лина огнь-тъ, зашто гори, и да не скочи отъ високо мѣсто на долу, зашто боли, но пераснѣли-тъ челоуѣци по нѣкогашъ не и мыслятъ че и правственны-тъ закони съ

сж равно важни съ вещественн-тѣ зако-
ны и че сж като тѣхъ неизбѣжни.

Създателъ-тѣ е далъ на насъ чувство-
то на отечестволюбие-то. Обычани мѣ-
сто-то дѣто смя ся родили, колко и да е
просто, и обычани онѣзи които сж отъ
родъ-тѣ ни и радуваме ся отъ всяко нѣ-
що което помага на развитие-то на на-
родъ-тѣ ни и на благополучие-то на ми-
ло-то ни отечество. Тѣзи чувства сж
добры и дължни смя да ги съхраняваме.
Срамота е на оногони който не усѣща
едно живо съчувствие съ народа си. Но
всякой отечестволюбецъ трѣбваше да
знае че истинно-то отечестволюбие про-
излиза и ся старое не само за граж-
данско-то спокойствие на народъ-тѣ но
и за душевно-то и нравствено-то му
развитие и напредуване. Страхъ Госпо-
день е начало-то на мудрость, и законъ
Божий е основа-та на всякъ нашъ дъл-
жностъ. Слѣдователно много е важно въ
въспитание-то на онѣзи които подиръ
малко ще станатъ граждани, така да ся
вкоренятъ въ тѣхъ тѣзи нравствени на-
чала, щото да ги турятъ въ дѣйстви-
е когато влѣзватъ въ дѣятеленъ животъ.

Искренно исповѣдвамы че най голѣма-
та причина за обезпокояване относител-
но на бѣдѣщностъ-тѣ на Българскый-тѣ
народъ ся намѣрва въ това че нравствен-
но-то и религиозно-то развитие не става
съврѣменно и равностепенно съ умствен-
но-то и гражданско-то развитие. Въ дру-
гы думы да речемъ, народъ-тѣ напредува
въ други отношения но отъ къмъ рели-
гиѣ-тѣ, страхъ ны е че отъ день на день
повече ся *изневаря*. Богъ знае че това
не го казвамы за да укоримъ нѣкого, но
приятелски пытамы всякого здравомысленъ
и безпристрастенъ Българинъ който че-
те тѣзи редове да ли не е тѣй?

Общій-тѣ народъ може да ся дѣли на
два класа и да ся наричатъ учени-тѣ и
неучени-тѣ. Неучени-тѣ иматъ нѣкаквъ
си ревностъ къмъ религиѣ-тѣ си, но
ревностъ-та нѣтъ не е по разумъ-тѣ; не
происхожда отъ едно разумно испытва-
ние и едно съвѣстно убѣждение за Бо-
жій-тѣ истинъ, но отъ обичай и отъ
едно прѣданіе, и слѣдователно послѣду-
вать невѣжливо, да речемъ, онова прѣда-
ніе, и строго държатъ онова което нѣтъ
казватъ други-тѣ.

Отъ други-тѣ страна, онѣзи-които ся

наричатъ учени, и сж прили до нѣдѣ си
едно образование, остудени сж отъ къмъ
религиѣ-тѣ, и можемъ да речемъ, безъ да
ги оклеветимъ, живѣятъ *безвърно*. Зна-
емъ че има нѣкои исключения, но, за злѣ
честь, това е днесъ общо-то положение на
учени-тѣ Българи. Водни отъ благород-
ны и отечестволюбивы чувства защита-
ватъ общъ-тѣ вѣрж на народа си, но
всякой вижда че отъ съвѣсть не гово-
рятъ, а гледатъ религиѣ-тѣ като нѣщо
за неучени-тѣ, или като народнъ свѣр-
скъ за улучшение-то на нѣкоѣхъ народнъ
цѣль, а не като едни особнѣ и личнѣ
дължностъ на всякого челоувѣкъ, за кой-
то всякой има да отговори на Бога лич-
но за себе си.

Защо да бѣде тѣй? Имамы намѣреніе,
съ Божій-тѣ волѣхъ да ся върнимъ на
тозъ прѣдметъ въ другъ нѣкой брой.

МЛАДЫЙ-ТѢ ЧЕЛОВѢКЪ.

(продължение отъ брой 4-ий.)

Тойзи всеобщъ законъ сирѣчь, че чело-
увѣкъ пожнва онова което е посѣлялъ, ся
относи на тѣлесны-тѣ, умствени-тѣ, и нѣ-
равственообычани, и е една верига съ удиви-
теленъ силъ. Отъ тойзи законъ ся вижда какъ
Богъ дѣйствува, и какъ ожесточава сърдце-
то на грѣшника. Азъ нѣмамъ сумнѣе че
той прави това; не чрѣзъ силъ-тѣ на Всео-
гъщѣ-тѣ си рѣкъ, но чрѣзъ тойзи неизмѣ-
няемъ законъ. Единъ челоувѣкъ — Фараонъ
за примѣръ, посѣва упорство — и споредъ
Божіе-то управление той пожнва упор-
ство, — сжщо нѣщо което бѣше посѣлялъ.
Ако ще посѣжъ въ шивъ-тѣ си къколь,
къклицъ или бодни, изиска ли ся нѣкой
особна сила Божія да направи шивъ-тѣ
да произведе къколь и бодни? Това си
става спорядъ опрѣдѣлены-тѣ закони.

Тойзи законъ не става чрѣзъ Библиѣ-тѣ,
— той е основанъ въ самото му естество.
Пърстъ-тѣ Божій го е написалъ на всѣч-
ко-то създаніе. Когато челоувѣцы-тѣ по-
тъпкуютъ обличеніа-та на съвѣсть-тѣ и
играйтъ съ едно нѣщо толкова свято
както истинъ-тѣ, тѣ посѣватъ за да пожн-
ватъ едни пригорѣнъ съвѣсть и да ста-
ватъ по готовы да пригърчатъ дължъ-тѣ
нежели истинъ-тѣ. Може бы да не мы-
слите да ся утвърждавате въ заблуденіе
като посѣвате развращеніе въ сърдце-то
си, но че правите това е толкова вѣроятно
колко-то е вѣроятно че събирате отъ ши-

ва-тъ също-то пѣщо което сте посѣли. То не става чрѣзъ нѣкое особно дѣйствіе Божіе, нито чрѣзъ негова-тъ особенъ заповѣдь, но чрѣзъ единъ естественъ законъ. Ако единъ богатъ чловѣкъ е самолюбецъ, събира имотъ само за себеси, — ако той никогашъ неразвеселява сърдцето на нѣкоіж вдовицѣ, и никогашъ не обрѣсва слзми-тъ на нѣкое сираче, и не прави нѣкое добро съ имотъ-тъ си; какво посѣва такъвъ чловѣкъ? Самолюбіе ще кажете — само студено самолюбіе; но ако тѣзи богатства изведиъж исчезнатъ — ако той изведиъж оскудѣе, не щатъ ли чловѣци-тъ да бждатъ студени и самолюбиви къмъ него? — може бы и да ся радуватъ за испаданіе-то му, и така вина-та му да приносва също-то кое-то бѣше сѣмъ?

Глѣдайте сега на другъ чловѣкъ, на когото характеръ-тъ е съвсѣмъ противенъ на горній-тъ, единъ богатъ чловѣкъ кой-то е все готовъ да прави добро, и не живѣе за себеси. Ако той извѣдиъж оскудѣе; неше ли да ся върне тогазъ къмъ него единъ приливъ благости, съчувствіе и благодѣаніе? И така оиъзи благодѣанія и благости които той сега поживя, не сж ли тѣ също-то пѣщо което е той сѣмъ? Тойзи законъ е много силенъ, владѣе и въ небе-то — и въ Ада. Отъ тойзи законъ става че кога-то чловѣкъ ще избира единъ грѣхъ, тойзи грѣхъ естествено ще владѣе въ всичко-то му сърдце.

Силны-тъ желанія за грѣхъ никога не ще ся умалюватъ. Главный-тъ грѣхъ който е владѣлъ въ чловѣка на тойзи свѣтъ вѣчно ще крещи за удовлетвореніе-то си. Ако *сребролюбіе* вы е владѣло тука, — сашый-тъ демонъ ще вы владѣе и тамъ, и сърдце-то вы вѣчно ще пламти съ желаніе за печалба безъ да присеме нито ний малко пѣщо. Ако *развращеніе* е демонъ-тъ вы тука, — нечистый-тъ духъ ще отиде съ васъ, и ще вы увіе въ вѣченъ пламъкъ! Ако *честолюбіе* вы е владѣло тука, — тойзи безсѣненъ демонъ ще вы води да пожьнете нивъ-тъ на несполукъ и оскърбленіе за всегда. Охъ! бждящность чловѣческа! Туканый-тъ владѣтеленъ грѣхъ, вѣчно да бжде владѣтеленъ грѣхъ! Грѣхъ да ся сѣе и поживя за всегда! Ако знакъ-тъ Канновъ и да не е на чело-то на убіецъ-тъ; ако

тъмна-та пещера която е видѣла дѣлото, и дълбоки-тъ пещери на океанъ-тъ които сж скрыли убитый-тъ, ако и да исчезнѣтъ, — ако и земля-та и океанъ-тъ да изгорятъ и никой свидѣтель за грѣхъ-тъ да не остане; ако и свидѣтельный-тъ Ангелъ да не прочете описаніе-то за много вѣкове и никоя таблица въ вселеннѣж да не показува винъ-тъ, пакъ вы ще четете земны-тъ грѣхове написаны на чело-то и на лице-то, и печатаны на душиж-тъ на грѣшника, и отъ жьтвъ-тъ които вѣчно ще пораснува ще знаете каквы сж были грѣхове-тъ му на земіж-тъ.

Така чрѣзъ единъ простъ и добъръ законъ, бждящность-та на всякой чловѣкъ ще бжде споредъ дѣла-та му, и грѣшникъ-тъ ще стане мъчитель на себе си. Това само ще бжде довольно наказаніе ако страсты-тъ които сж вы владѣли тука, ставатъ за всегда по силны чрѣзъ всякое угожденіе. Мъдрость-та и правда-та на оизи законъ лесно и ясно ще ся виждатъ, ако вы быхте заблѣжили какъ ся относи той къмъ единъ добъръ чловѣкъ. Безсамѣбно вы сте заблѣжили че кога-то единъ чловѣкъ обыча слово-то Божіе, той го обыча повече и повече: така и единъ чловѣкъ колкото повече дава за ползж-тъ на чловѣчество-то, толкозь повече съ доброволно сърдце ще го дава; той посѣва щедро и ще пожьне единъ щедръ духъ, а оизи който посѣва скудно, поживя единъ скуденъ духъ. Така всяка добродѣтель ся уикчава съ повторително обученіе. Тойзи законъ е който възглагола прѣзъ страны-тъ отвѣдъ гробъ-тъ, “Който е свѣтъ нека си е вече свѣтъ — който е печеть нека си е вече печеть! Свѣтлывы-тъ Ангели, чловѣци-тъ, и духове-тъ на тьминнѣ-тъ, всички ся напиратъ подъ сѣшый-тъ законъ, и споредъ него тѣ или ставатъ по приличны на вѣчнаго и вѣликаго Бога, или потьнуватъ по дълбоко въ грѣхъ. — Незмѣнимо-то естество на тойзи законъ е което осуетява надѣжды-тъ на толкозь много младежи. Тѣ мыслятъ че могатъ да угодиватъ на страсты-тъ си колкото щатъ, и тогазъ да прѣстанѣтъ, и че нравственный-тъ характеръ тогазъ ще ся обрне и ще ся покорява на разумъ-тъ и на свѣсть-тъ, но тѣ усѣщатъ късно, че

тойзи законъ ги е вече свързалъ толкова силно съ любезны-тъ имъ грѣхове щото да не могатъ да ся отдѣлятъ както тѣ учакувахъ. Охъ! Колко много съмъ видѣлъ които сж ся борили съ надѣжди и рѣшенія, безъ да могатъ да намѣрятъ нѣкое избавленіе! Тогазъ трѣбва ли азъ да ви кажъ да опитате всякой обичай на тѣло-то, и да видите да нѣма нищо посѣяно тамъ което не ще да искате да порасте като сѣме-то и което не ще да искате да го види свѣтъ-тъ? Трѣбва ли за мене по силно и по пълно да ви говорѣе че всички-тъ умственны обичаи които вы правите и съхранявате, добры или злы, ще ся усилятъ догдѣ никакъ не можете да ги отхвърлите, или да имъ ся противите?— Така и сѣщый-тъ законъ владѣе въ нравственны-тъ обичаи. Оно ва което вы пишете на душѣ-тъ, тамъ вѣчно ще остане и не може да ся заличи, но все по ясно ще ся чете. Това вы ще кажете не е нищо друго освѣнь силѣ-тъ на обичай. Нека да е тѣй. Но законы-тъ по които обичаи-тъ ся усилаватъ сж между най чудны-тъ и неизмѣнны-тъ законы които Богъ е утвердилъ, и тѣ сж законы-тъ които азъ искахъ да ви изяснѣ.

мѣдры изрѣченія отъ Франклина.

На ученолюбивый-тъ знаніе-то, и на богатый-тъ богатство-то сж като сила на юначество-то, и като рай на добродѣтель-тъ.

Ако искашь слугѣ вѣренъ и когото да обичашъ, слугувай самъ на себеси.

Като пропадне гвоздей-тъ изгубва ся подкова-та, а като пропадне подкова-та, конь-тъ, а въ пропданіе-то на коня изгубва ся и конникъ-тъ, зацо-то го пристига неприятель-тъ и го убива; и всичко това става зацото не обърнѣлъ вниманіе на гвоздей-тъ въ подковѣ-тъ на животно-то си.

Дошави-тъ жены, вино-то, *комарджилжѣ-тъ* и лихость-та намаляватъ имотъ-тъ и умножаватъ потребны-тъ нѣща.

По скѣпно ни става единъ недостаткъ нежели въспитаніе-то на двѣ дѣца.

Като купувань нѣщо което ти негрѣба скоро ще продадешъ което ти най трѣбва.

— Животъ-тъ ни висн отъ единъ тънькъ конецъ но Отець-тъ ни е койго държи въ рѣжѣ-тъ си конецъ-тъ.

ВѢРНА-ТА МАЙКА.

Една майка на коѣкто всички-тъ дѣца показвахъ плодове-тъ на благочестіе-то въ млади-тъ си години, като ѣхъ попыталъ нѣкой какъ е станѣло че тя има едно толкози добро вліаніе врѣхъ чедѣ-та си, отговорила така: — «Когато дѣца-та ми бѣхъ още малки и сѣдѣхъ на коленѣ-тъ ми, като ги кѣняхъ, дигѣхъ сърдце-то си въ молбѣ къмъ Бога, Той да ги овлави въ онѣзи крѣвь която омыва отъ всякой грѣхъ. Като ги обличахъ, молахъ небеснаго си Отца, Той да ги облече въ облекло-то на Христовѣ-тъ святость. Като имъ приготвахъ ястіе-то молахъ Бога да храни души-тъ имъ съ хлѣбъ-тъ небесенъ, и да имъ дава да пиятъ отъ водѣ-тъ на животъ-тъ. Когато ги приготвахъ за да отиватъ въ храмъ-тъ Божій, молахъ ся да станѣтъ тѣла-та имъ храмъ за Святаго Духа. Когато ги проваждахъ на училище-то, слѣдувахъ стѣнки-тъ имъ съ молбы-тъ си, щото пѣтъ-тъ имъ въ животъ да бѣде като пѣтъ праведнаго, що свѣти повече и повече до съвършенный-тъ день. И ноци като ги приспивахъ, тихо-то диханіе на душѣ-тъ ми бѣше къмъ Бога, той да ги нагледува и въ отечески-тъ си рѣцѣ да ги пригрѣе.

Може ли нѣкой да мисли че таиwaysи една майка нѣма да добне едно вліаніе врѣхъ чедѣ-та си, и че таквозь едно въспитаніе може ка бѣде бесплодно? Кой търговецъ бы ся усумнявалъ да приеме въ магѣ-тъ си мочче-то на такъзи майкѣ? Кой не бы рекъ че споредъ майкѣ-тъ такъзи трѣбва да станѣтъ и дѣца-та ѣ? Кой може да присмѣтне всичто-то вліаніе на майкѣ-тъ? Въ Българкы майкы, които четете това, какво въспитаніе давате на чедѣ-та си? Какви искате да бѣдѣтъ онѣзи които ще бѣдѣтъ граждани-тъ въ Българіѣ слѣдъ нѣколко години, и отъ които ще зависн бѣдѣщность-та на Българскый-тъ народъ? Не ще ли го имате за голѣмъ честь, ако бы да ся казва за вашъ-тъ сынъ, «ето, достоинъ сынъ на достойнъ майкѣ,» и да знаете че тойзи сынъ заслужва на народъ-тъ си по слѣдствіе на онова въспитаніе, което му сте дали и което чрѣзъ благодать-тъ Божіѣ е даю едно направленіе за всичкый му животъ?